Siyasîlerin Bediüzzaman’a ve Risale-i Nur’a ilgisi

Ülkemizi yönetmiş olan siyasîlerden Ahrar / Demokrat güçler, Bediüzzaman ve Nur Talebelerine sıcak ilgi gösterip hizmetlerine destek verirken, Demokrat olmayanların kimisi onlara zulüm yapmış, kimisi onlara bigâne kalarak onları önemsememiş, kimisi de onlara müdahale ederek tesanütlerine ve hizmetlerine zarar vermiştir.
1950 öncesi tek parti yönetimi döneminde Demokrat olmayan müstebit yöneticiler, Bediüzzaman ve Nur Talebelerine mahkemeleri ve güvenlik güçlerini musallat ederek hizmetlerini engellemeye çalışmışlar, onlara hayatı çekilmez hâle getirmişlerdi.

1950’de iktidara gelen, başlarında Adnan Menderes’in bulunduğu Ahrar / Demokratlar ise, Bediüzzaman’a ve Nur Talebelerine yakın alâka göstermişler, iman hizmetlerine destek vererek Risalelerin neşri yolunu açmışlardır.

Adnan Menderes ve ekibi, Üstada ve Nur Talebelerine muhabbet ve hürmet göstermiş, serbestçe iman ve Kur’ân hizmeti yapabilmeleri için onlara zemin hazırlamıştır.

Daha sonraki yıllarda aynı siyasî akımın temsilciliğini yapan ve yıllarca Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığı yapan Süleyman Demirel ve ekibi de, Üstad’a ve Nur Talebelerine sevgi ve saygı göstermiş ve hizmetlerine destek vermiştir.

Demirel, 1990’larda muhalefet lideriyken Türkiye İşadamlarının Taksim Marmara Oteli’nde düzenledikleri toplantıda bir gazetecinin “Said Nursî ve Nurcuları niçin müdafaa ettiği sorulduğunda, büyük bir cesaretle, “Bediüzzaman Said Nursî büyük bir Kur’ân müfessiridir. Bunun aksini söyleyenin alnını karışlarım. Sen onun kitaplarını okudun mu?” diye cevap vermiştir. Bu olaydan sonra Külliyatın o çevrelere satışında dikkat çekici artış olmuştur.

Demirel, Münâzarât, Divan-ı Harbî Örfî gibi eserleri bolca satın alarak, kendisini ziyarete gelenlere hediye edip onları okumalarını tavsiye ettiğini bilmekteyiz.

Demirel, ömrünün sonuna kadar, Nur Talebelerine ve Risale-i Nur’a yakın ilgi göstermeye devam etmiştir.

Nurun ölçülerine aykırı olduğu halde, günümüzde büyük bir Nur Talebesi kitlesinin desteğini alan ve Demokrat olmayan hâkim siyasîlerin, Risale-i Nur’a pek sıcak ilgi göstermediklerini, Nur Talebelerine ilgisiz davrandıklarını görmekteyiz. Bilâkis Risalelere Bandrol ve devlet tekelini dayatarak uzun süre neşrine ne yazık ki mani olmuşlardır.

Üstadın iman, eğitim ve anarşi gibi ülkenin dinî, siyasî ve sosyal meselelerine, Risale-i Nur’da çözümler ortaya koyduğu halde hâkim siyasîler, bunlardan istifade etmeye yanaşmadıkları esefle müşahede edilmektedir.

Önceki Diyanet Reisi’nin İnisiyatifiyle bir kısım Risaleler sınırlı sayıda bastırıldıysa da, bunların tanıtım ve neşrinin,

diyanet personellerine ve kamuoyuna arzının pek yapılmadığı görülmüştür.

Son söz: Üstad ve Külliyattaki siyasî ve içtimaî ölçüler, siyaseten Ahrar / Demokrat güçleri desteklemeyi gerektirirken, halâ Nur Talebelerinin önemli bir kesimi, Bediüzzaman ve Risalelere bigâne kalıp onlara ilgi duymayan Demokrat olmayan hâkim siyasîlere destek vermeye devam etmeleri çok gariptir.

İbrahim ERSOYLU